

Historien om New Independence

berättad av Martha Katarina Jackson

dotter till Erik Augustinus Olofsson Beckman från Olofsbäck, Vilhelmina

I Tjocka släkten nr. 1-2012 och nr. 1-2018 nr finns en berättelse om Olof Ersson Bäckman som påbörjade nybygget Olofsbäck i Vilhelmina. I mars 1888 emigrerade han och frun Katarina/Cajsa till Nordamerika. Med sig hade de sina två yngsta döttrar, Marta och Olivia. Även den äldste sonen Erik Augustinus och hans fru Märtha Stina Jonsdotter följde med, samt deras fyra barn Marta, Christina, Gertrud och Per Olof. Även Olof Erssons gifta dotter Gertrud Margareta emigrerade tillsammans med sin man Erik Anton Sandberg och de två barnen Alfred och Alma. Stavningen av efternamnet Bäckman kom att förändras till Beckman när familjerna bosatte sig i Amerika. Här kommer fortsättningen på berättelsen om nybyggaren från Olofsbäck, nedskrivna av Olof Erssons barnbarn Martha Katarina Jackson i Minnesota 1940.

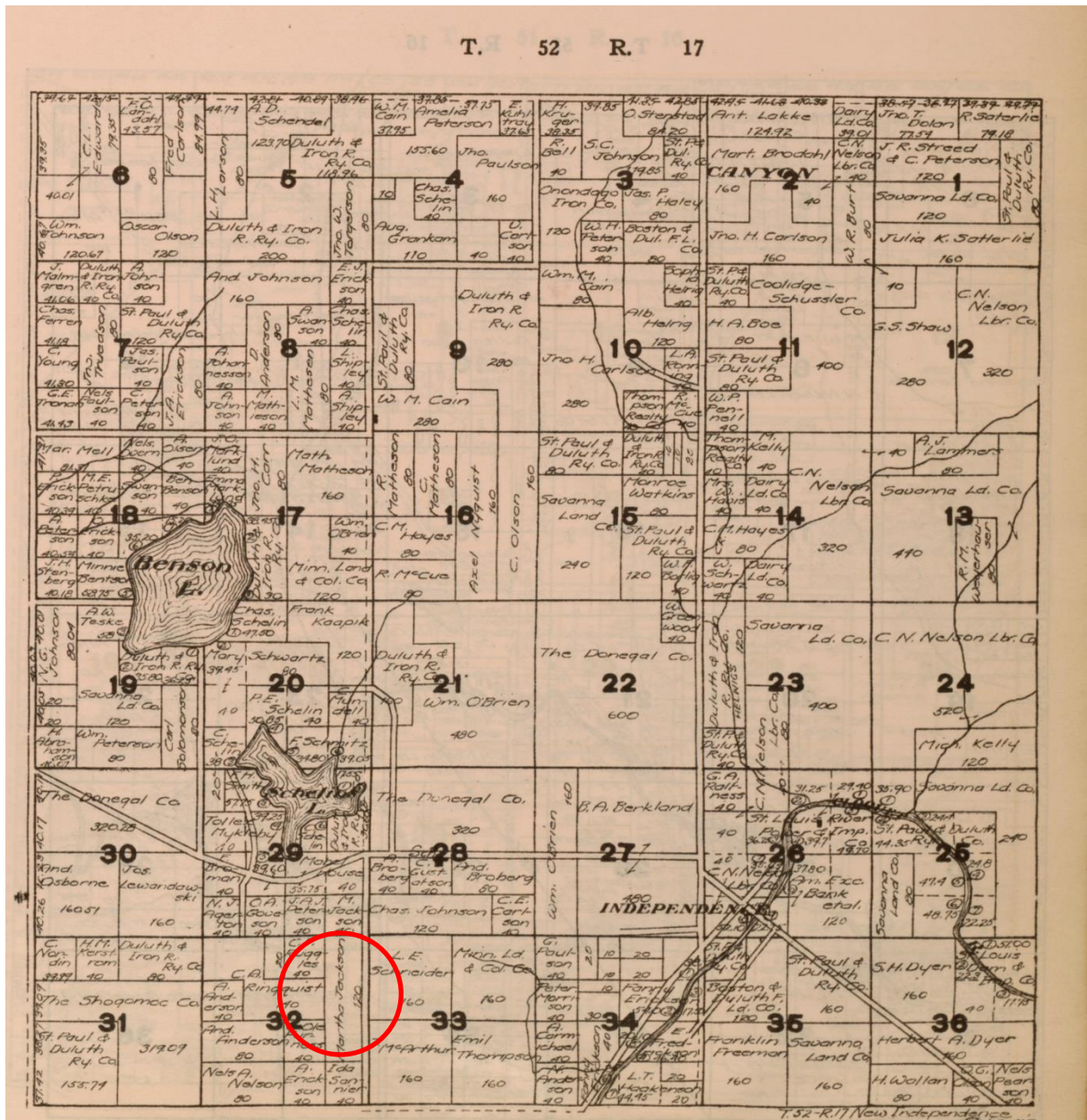
Ingalena Marthin

För 50 år sen var Duluth inte mycket till stad, ett fåtal människor som bodde här visste vad som fanns bakom bergen. Genom att ta vägen förbi Swan Lake passerade man bara ett fåtal nybyggares hem, små timmerkojor. Så långt som till Pike Lake och 8 miles längre bort var Ben Clausens ställe, sen var det vildmark.

Genom detta vilda land hade en eller två människor tagit sig och kände till sjöarna och åarna och de stora skogarna. Peter E. Schelin var en av dem. Han hade byggt ett läger fem miles norr om Cloquet river, och eftersom han hade ett par oxar hade han röjt och plöjt upp ett litet potatisland. Fast han hade mark där Highland ligger nu, ville han bo där han kunde jaga. Hans mark låg vid stranden av sjön som därefter kallades Schelins lake. Nära två miles norrut från den sjön hade Albert Hellvig registrerat sig för en jordlott och börjat bygga och där bodde han med sin fru och dottern Louise. Vid den här tiden hade en etablerad farmare, E.S. Erickson, lyckats få andra intresserade av det här området. Olof Beckmans familj hade kommit från Sverige året innan, 1888, och var angelägen om att finna lämplig mark. Tidigt på våren 1889 hade sonen Erik Augustinus Beckman fått E.S. Erickson att följa med honom och se ut en jordlott. Sen han funnit det han sökte, brände han en närbelägen äng för att få bort gammalt gräs och göra i ordning för att kunna slå senare på sommaren.

Så snart Erik Augustinus kom tillbaka till Duluth, förvärvade han den jordlott han hade valt och började tillverka lätta och smidiga räfsor som var lämpligare för att räfsa det hala myr/ängsgräset än de tunga räfsor man kunde köpa. Han berättade för sin far Olof E. Beckman, som ville ha en farm, och de två kom överens om att slå höet på ängen. När det blev dags att slå fanns inget annat att göra än att bära mat och verktyg med sig. Eftersom Eriks hustru hade dött samma sommar som de anlät till Duluth, 1888, bodde tre av hans fyra barn Christina, Gertrud och Peter Olof på ett skolhem i Vasa som sköttes av de lutherska kyrkorna. Den äldsta dottern, Martha, en flicka på 10 år följde med sin far. Han hade gjort en speciell liten räfsa till henne, och hon måste bära den och sitt lilla knyte med mat – ingen fin övernattningsväska med nagellack och läppstift var det frågan om här - och knyten och räfsan

blev tunga ganska snart. Hon hade ett par hemmagjorda kängor och det blev snart en tortyr att gå på den ojämna stigen. Det måste ha varit en prövande dag för pappan att försöka uppmuntra och lirka med flickan. Trots detta kom de så långt som till Pike Lake. När solen var på väg ner satt de vid stranden och tvättade sina svullna fötter i det kalla vattnet. De sov den natten i ett närbeläget hus där en vänlig ung kvinna gav dem mat. Nästa dag gick de ytterligare 8 miles till Clausens, som var ett slags "halfway house". Där brukade folk sova över på golvet eller någon annan plats och få kaffe på morgonen.

Del av New Independence township i St Louis county, Minnesota som det såg ut 1916. Martha Katarina gifte sig med en norrman, John Jackson och de bodde i New Independence. De fick fyra flickor och tre pojkar. Martha levde till 1959. I section 32 kan man se Martha Jacksons ägor som hon troligen övertog efter sin far, här markerade med en ring.

Dagen därpå kom de så långt som till Cloquet floden mitt på dagen, men det fanns ingen bro och det var högvatten. Erik Augustinus lade ner sin packning och vadade ut för att kolla djupet. Det nådde nästan hans höfter och det var ordentligt strömt. När han kom tillbaka tog han upp sin packning, satte sig på en stor sten och bad Martha klättra upp på hans rygg och hålla fast sig. På det sättet tog de sig över floden. Senare på sommaren gick de över flera gånger men då var det mindre vatten och lättare att ta sig över till andra sidan. Marken de skulle slå sig ner på låg tre miles längre bort. När de kom till gränsmarkeringen måste de lämna stigen och ge sig av in i skogen. Nu blev de tvungna att använda kompass och allt eftersom de gick gjorde de märken på båda sidorna av träden. Efter en halv mile kom de till ängen, där det nu växte knähögt grönt gräs. Mer än de behövde till boskapen, som de planerade att ta med sig till hösten. Efter några dagar kom Olof, Erik Augustinus far, bärande på ryggsäck och verktyg. Han hade följt de markeringar de gjort i träden. Att slå höet var inte så svårt och det tog inte så lång tid innan de hade det de behövde. Det enda obehagliga var ormarna – vanliga gröna ormar och ofarliga - men de var inte vana med dem så nybyggarna tyckte de var äckliga. Det verkade vara hundratals av dem och ju fler de dödade desto fler blev de.

Sen man slagit det hö man behövde, måste de gå till James Ericksons jordlott i township 51. För att kunna göra det kom kompassen fram igen. De gick och gjorde markeringar på båda sidor om träden. Stigen ledde två miles söderut från Swan Lake vägen och kom ut vid vad som nu är gamla nr 8. Den här vägen kallas Mc Arthur road. Genom att följa gamla nr 8 kom de till vadstället vid Cloquet floden och anslöt till en skogsväg som användes av Nelson skogsbolag i Cloquet för att forsla varor från Cloquet till Dicks camp nära Swan Lake vägen. Därifrån återvände Olof Beckman till Duluth och Erik Augustinus stannade och slog hö hos James Erickson, som han fått anställning hos. En gång när de hade dåligt med mat gick han till Dicks camp där det var avverkning. Albert Hellwig var kock för arbetslaget där och han bidrog med lite te, farinsocker, några kilo mjöl och lite salt fläsk. Kosten måste vara enkel men tillräcklig för flera veckor när den skulle bäras så långt.

Liksom sin bror E. S. Erickson hade James Erickson ansökt om ett nybygge vid en flodbank nära Cloquet floden. Han hade byggt en stuga och gift sig. Han hade bråttom att slå hö till de två korna de tänkte ta dit innan vintern. Andrew Broberg hade också byggt en timmerstuga tre miles ovanför Cloquet floden. Men han och hans familj bodde hos Robert Carlsons till nästkommande höst då de skulle flytta till sin egen farm. P E Schelin bodde också på en jordlott nästan till jul då han återvände till sin farm på the Hights för vintern. Det var ingen avverkning vid Swan Lake vägen norr om floden under vintern. Alla varor måste bäras på ryggen.

På hösten när Olof E. Beckman och Erik provianterat och gjort andra förberedelser begav de sig iväg med en häst och en liten vagn på vilken de kunde lasta ganska mycket. Många gånger måste de emellertid lasta av för stubbar som stod i vägen eller hugga ner träd för att kunna ta sig fram. De två männen hade samlat det man trodde behövdes – en spis, yxor, såg, två spadar, sängkläder och mat. I sista minuten bestämde sig Olivia Beckman, Olof Beckmans dotter, att följa med sin far och bror. Mest troligt berodde det på omsorg om Eriks dotter,

Martha. Tillsammans för de fyra personerna, Olof, Olivia, Erik och Martha iväg med två kor och en kalv efter vagnen. Det var i oktober, vädret var mildt och fortsatte att vara så, vilket var tur eftersom det inte fanns hus varken för folk eller få. Det var bråttom att bygga en lada först och sen en stuga. Det var ingen brist på material, tall att göra stockar av fanns det gott om. Några delades för att göra tak av, de täcktes med grenar av balsamgran och lera. Boskapsskjulet gjordes på samma sätt och boskapen kunde flytta in strax före jul.

De två männen var upptagna med byggnationer under hela vintern och de två flickorna läste det enda de hade, Bibeln, och tyckte det var intressant – både gamla och nya testamentet. Den vintern kom nya nybyggare för att försöka hitta lämpliga markområden. G.A. Ringqvist bestämde sig för ett område en trekvarts mile från Swan Lake vägen. Eftersom han hade gift sig under sommaren byggde han hus och lada och flyttade ut sent på hösten. Var och en som flyttade in hade med sig en ko och några höns och oftast en katt. Mr Ringquist skaffade ett par oxar och gjorde resor till Duluth många gånger.

Det fanns många svårigheter. Det tog lång tid att få till potatisland. Husen hade ingen källare och potatisen frös i de kalla husen. De som inte hade turen att bo nära en källa var tvungna att smälta snö till vatten. Ändå var både män och kvinnor alltid glada, gästvänliga och hade god grannsamman. Man bjöds på kaffe i vilket litet nybygge man än kom till.

Sent på vintern ansökte min faster Olivia Beckman om mark i section 34 och i maj samma år gifte hon sig med August Edward Carlson som hon hade mött när de flyttade in ett år tidigare. Pastor Peter Nilsson i First Norwegian Lutheran Church vigde dem. Det var vår och Brobergs flyttade in på sitt land. Schelin och hans son Carl kom upp och planterade i trädgården.

Olof E. Beckman byggde en koja och en liten lada på sin mark i Township 51, som idag kallas Industrial och flyttade dit. Lewendusky hade kommit för att bygga på sin jordlott och hans familj flyttade dit under sommaren. Kwapick försökte också hitta sin plats. De som hade boskap eller planerade att skaffa en ko var upptagna med att slå hö. Var och en som flyttade in byggde sina egna vägar, högg ner träden som var i vägen och följde ängskanten där de kunde.

I township 51 nära nr 8 byggde Nick Nelsson ett hem och flyttade in med sin fru och de två yngsta barnen, Hans ungefär 8 år och Christine 3 eller 4 år. Den lilla flickan dog ett eller två år senare och begravdes på farmen. Det var inte det första dödsfallet i området.

Här fanns även en mycket vänlig familj vid namn Olsson, där frun i huset kunde argumentera om politik och grannskapets behov lika bra som någon man. Hon var kvick, intelligent och en varmhjärtad person, redo att hjälpa alla när som helst. Hon ledde organisationen av en kyrka och höll söndagsskola och arbetade för allt som kunde gynna samhället.

Sent på hösten 1890 kom *min farmor Cajsa Beckman* för att bo på farmen. *Farfar Beckman* gav 40 acres av sin mark till sin dotter Gertrud och svärsonen Erick A. Sandberg, som bosatte sig där med detsamma. De hade tre små barn och 1895 föddes en till son. De drabbades alla av TBC och *1899 dog min faster Gertrud och dottern Alma, 1903 dog äldste sonen Alfred och*

deras pappa Erik Sandberg dog 1904. De pojkarna togs om hand av Gertruds systrar. Sonen Rickard dog dock 1914 och den yngste Georg 1923.

August E. Carlsson hade också sitt hus färdigt och innan jul flyttade familjen in. Eftersom de var det första paret som gifte sig i området, blev de föräldrar till det första barnet som föddes i New Independence. *Edward Emanuel Carlsson*, föddes den 20 januari 1891. I mars 1891 föddes det andra barnet i kolonin. Det barnet var en dotter till makarna Anders Broberg och fick namnet Annie.

Så många människor hade nu flyttat in så det var dags att organisera ett township/distrikt. Det måste finnas tillräckligt många nybyggare för att tillsätta tjänstemän, tre supervisors, en sekreterare, en kassör och en domare. Ett möte anordnades där man skulle hitta på ett namn för township/distriktet. Till slut föreslog P.E. Schelin New Independence och de andra höll med om att det var det namn som bäst motsvarade andan i samhället. De närvarande var E.S. Erickson, P.E. Schelin, Charles Schelin, Andrew Broberg, L.T. Haakensen, Eric A. Beckman, G.A. Ringquist, och Albert Hellwig. Charles Schelin blev sekreterare, en syssla han hade i mer än tjugo år. De börjad också fundera på en skola eftersom de som flyttade in hade barn i skolåldern.

På kort tid byggde man ett timmerhus 20 * 20 fot och skoldistrikt no 14 organiserades. Det här var vintern 1891-92. I februari började de första klasserna. Miss Reddick var den första läraren. Eleverna var Anton, Frank och Stella Lewendusky, Annie, Olga och Tora Wahlin, Lillie Haakensen, Louise Hellwig, Martha Beckman och Erland Fredriksson, som vid det laget var 22 år och ägde ett litet ställe vid floden rakt över ifrån E.S. Erickson. Han kom till skolan för att han ville lära sig läsa och skriva engelska och han kunde sitta längst bak och le när de andra kämpande med sin matte. Lärarna bodde hos E.S. Erickson nära två miles från skolan. De fick bana väg genom skogen genom tamarackträsk där de fick hoppa från ena roten till den andra under den kalla vintern och blöta våren. De visade samma mod och uthållighet som farmarna och var verkligen pionjärer. Efter Miss Reddick kom Miss Helliwell, Miss Jessie Halling, Allie Parsons och Mrs Lynch att arbeta som lärare.

Förhållandena förändrades. Där det tidigare bara var stigar drogs vägar fram och små trädgårdar anlades, men till största delen var Swan Lake vägen den huvudsakliga vägen. Folk började ha gudstjänster i olika hus, där man ibland fick gå långa sträckor till de angivna husen. Pastor C.J. Collins, pastor Dybvick och en student Bohn gjorde dessa resor under 1892-93. 1895 höll pastor Aschim den första konfirmationsklassen i 14:e skoldistriktet i New Independence. De som konfirmerades var Louise Hellwig, Martha Beckman och en pojke som hette Swenson och bodde nära Canyon. Det var sista gången pastor Aschim höll gudstjänst här. Hans hälsa bröts ner av allt arbete och han dog året därpå. Han hade varit pastor i Bethesta Lutheran church i många år, förutom att han hade möten i de nya bosättningarna.

1892 kom Ole Olson med fru från Sverige. *Min faster Christina Olson* var dotter till Olof E. Beckman och de tog över farmen som de brukade till 1918 då en skogsbrand förstörde deras

hem och de förlorade allt de ägde. Fru Olson blev svårt bränd och dog senare. Ole Olson dog i oktober 1920. (*De hade inga egna barn, men Rickard och Georg Sandberg bodde hos dem*). Branden tog flera hem som aldrig byggdes upp mera. Den förstörde flera landmärken och stigar som inte finns längre. Men när man tänker på de gamla ställena som nu är förstörda, minns vi dem inte som svarta ruiner utan gårdar i solsken med blomrabatter, precis som vi var vana att se dem när folket levde där.

Det tredje barnet som föddes i Independence var en dotter till mr och mrs Ringquist. Hon kom till världen i december 1892. Sen Mesabe road byggdes förbättrades Swan Lake vägen och det blev lätt att få gods via järnvägen. Passagerartåget var mycket bekvämt.

1892 dog farfar Olof Beckman och blev begravd på sin mark, där han hade önskat få sin sista vila eftersom tamarackträden var så vackra på sommaren. Samma år dog Ringquists lilla son och begravdes på deras farm. Folk började känna behov av en begravningsplats och 1898 anskaffade staden flera acres på kullen intill Swan Lake Road, sen dess känd som Graveyard Hill. *Farmor Cajsa Beckman* var den första som begravdes där 1899 och nu vilar många av de gamla pionjärerna på kullen: *Fru Sandberg och hennes 4 barn, August E. Carlson och en liten dotter som hette Violet*, herr och fru Jacob Wahlin och dottern Tora, herr och fru Haakensen med son och dotter, *Erik A. Beckman och dottern Augusta, herr och fru Ole Olson* och många andra.

Åren går och där det var skuggiga stigar finns nu breda landsvägar, fina hus där det var små stugor och fält där det var skogar. Och när den här flickan som då var ung, men som nu är en gammal kvinna, åker i snabba bilar, kan hon titta åt sidan och se på platsen där en modig man och en liten trött flicka satt på stranden och lät det kalla vattnet flyta över de trötta fötterna - femtio år tidigare.

*Martha Jacksons gravsten
på kyrkogården i New
Independence*

Kommentarer:

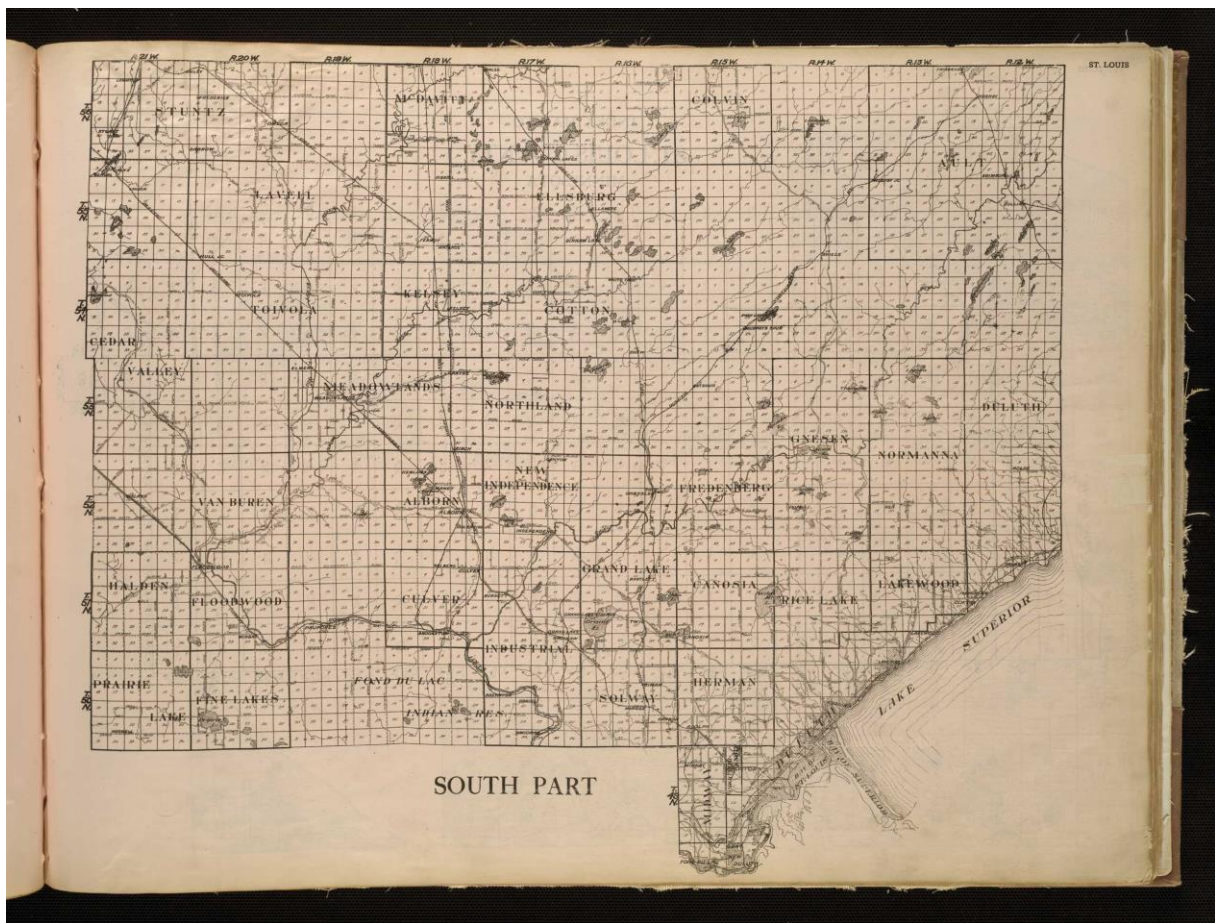
Jag har kursiverat Martha nära släktingar och på något ställe skrivit in släktskapet – faster eller liknande.

Olof Ersson Bäckmans dotter Marta Johanna blev gift med en man från på Västkusten, Adolf Christianson. De bodde i Harris, Chisago county, Minnesota och de fick 6 pojkar tillsammans. Johanna dog i Harris 1909.

Erik Augustinus son Per Olof eller Peter Olof som han kallas i USA, blev säljare i Indiana på ett ställe som heter Economy i Wayne county och han var gift och hade två döttrar. Han dog 1972

1 mile = 1,6 km

Tamarack är ett lärkträd

Södra delen av St Louis county